

JĒZUS PĒDĒJĀS DIENAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 26:1–16, Lūk. 12:48, Mat. 26:17–19, 1. Kor. 5:7, Mat. 26:36–46, Mat. 26:51–75.

ATMIŅAS PANTS:

“Jūs visi šonakt manis dēļ apgrēkosieties.” (Mat. 26:31)

Šajā tēmā mēs aplūkosim Jēzus dzīves pēdējos brīžus pirms krusta notikumiem, kad pasaule, pat universs, sāk piedzīvot visizšķirošākos brīžus visas radības vēsturē.

Tik daudzas mācības varam gūt no notikumiem, ko aplūkosim šajā nedēļā, bet lasot pievērsīsimies vienai – un tā ir brīvība un brīvā griba. Aplūkosim, kā dažādi Bībeles tēli ir izlietojuši lielo un dārgo brīvības dāvanu. Aplūkosim spēcīgās un pat mūžīgās sekas, kas radušās no šīs dāvanas izmantošanas dažādos veidos.

Pēteris, Jūdas un sieviete ar alabastra trauciņu – visiem bija jāizdara izvēle. Bet vissvarīgākā no visām bija jāizdara Jēzum. Visizcilākajam Cilvēkam bija jāiet uz krustu, lai gan Viņa cilvēciskā daba kļiedza pret to: “Mans Tēvs, ja tas ir iespējams, lai šis biķeris iet man garām! Tomēr ne kā es gribu, bet kā tu.” (Mat. 26:39)

Pārsteidzošs paradokss: brīvās gribas dāvana, ko mēs izmantojām nepareizi, noveda Jēzu pie šīs izvēles, kur Viņam, izmantojot Savu brīvo gribu, bija jāizvēlas, glābt vai neglābt mūs no iznīcības, ko mums atnestu brīvās gribas nepareiza izmantošana.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 18. jūnijā.

Skaists darbs

Mēs esam nonākuši pie Jēzus zemes dzīves pēdējām dienām. Viņa priekšā vēl bija krusts, augšāmcelšanās, un vēl Viņam bija pilnībā jāatkļāj Sevi kā krustā sisto un augšāmcelto pasaules Glābēju. Lai arī cik ļoti tie, kas sekoja Jēzum, Viņu mīlēja un novērtēja, viņiem vēl joprojām bija daudz jāmācās, kas Viņš bija un ko Viņš to labā darījis. Ņemot vērā visu Bībeli, īpaši Pāvila spēcīgos skaidrojumus par Jēzus salīdzinošo nāvi, mēs zinām daudz vairāk par to, ko Jēzus darījis mūsu labā, nekā Viņa sekotāji zināja tajā laikā, kad šis stāsts risinājās viņu acu priekšā.

Paturot prātā šo kontekstu, izlasi Mat. 26:1–16. Kāda nozīme ir šai dārgajai dāvanai, un ko tai vajadzētu mums mācīt par to, kā mums pareizi attiekties pret Jēzu? _____

Ievēro, ka Matejs stāstu par Jēzus kāju svaidīšanu (kas, iespējams, notika pirms uzvarošās iejāšanas) noliek tur, kur tiek perināts plāns Viņu nogalināt. Kamēr daži no savējiem plāno Viņam ļaunu, citi izlej pār Viņu pāri plūstošu mīlestību un nodošanos, kā to darīja Marija ar “ļoti dārgu svaidāmo eļļu alabastra trauciņā” (7. p.).

Mācekļi sūdzējās par izšķērdību, bet Jēzus to nosauca par “skaistu darbu”. Ar šo rīcību, kas ārēji bija ļoti izšķērdīga, sieviete atklāja savas sirds patieso emociju dziļumu pret Jēzu. Lai gan viņa noteikti nezināja visu, kam jānotiek vai ko tas varētu nozīmēt, viņa saprata pietiekami, lai zinātu, ka viņa Jēzum ir parādā tik daudz. Un tāpēc viņa arī gribēja sniegt Jēzum daudz. Varbūt viņa bija dzirdējusi Jēzus vārdus: “No ikviena, kam daudz dots, daudz prasīs.” (Lūk. 12:48) Toties mācekļi, kas noteikti bija redzējuši daudz vairāk nekā šī sieviete, vēl joprojām pilnībā nebija to sapratuši.

“Šī svaidīšana bija simbols devēja pāri plūstošajai sirdij. Tā bija ārēja mīlestības izpausme, ko bija barojušas Debesu straumes, līdz tā sāka plūst pāri. Un šī Marijas veiktā svaidīšana, ko mācekļi nosauca par izšķērdību, tūkstošiem reižu atkārtojas citu uzņēmīgajās sirdīs.” (E. Vaita “The SDA Bible Commentary” 5. sēj., 1101. lpp.)

Ko šim stāstam vajadzētu mums netieši norādīt, kā mums reaģēt uz to, kas ikvienam ir dots Jēzū? Izmantojot mūsu brīvo gribu, kādu “skaistu darbu” mēs varam izdarīt Viņa labā, atbildot uz to, kas mums ir piešķirts Viņā? _____

Jaunā derība

Izlasi Mat. 26:17–19. Kāpēc ir tik nozīmīgi tas, ka šis bija Pashā svētku laiks? Sk. arī 2. Moz. 12:1–12, 1. Kor. 5:7. _____

_____

_____

Stāsts par iziešanu no Ēģiptes, protams, ir pestīšanas un atbrīvošanas stāsts – tas ir darbs, ko Dievs dara tiem, kas to nevar izdarīt paši. Cik piemērots simbols tam, ko Jēzus drīz darīs mūsu visu labā!

Izlasi Mat. 26:26–29. Ko Jēzus saka Saviem mācekļiem? Ko šie vārdi nozīmē mums tagad? _____

_____

_____

Jēzus norādīja uz dziļāku Pashā svētku nozīmi. Atbrīvošana no Ēģiptes bija Dieva spēka un Viņa kā Kunga brīnišķīga atklāšanās, bet beigās ar to nepietika. Tā nebija glābšana, ko ebrejiem – vai ikvienam no mums – patiešām vajadzēja. Mums ir nepieciešama glābšana, kas atrodama Jēzū – mūžīgā dzīvība. “Tādēļ viņš ir jaunās derības vidutājs, lai ar nāvi, kas izpirka iepriekšējās derības laikā izdarītos pārkāpumus, tie, kas aicināti, saņemtu mūžīgā mantojuma apsolījumu.” (Ebr. 9:15) Jēzus norāda viņiem uz viņa un maizes patieso nozīmi – uz Viņa nāvi pie krusta.

Tādējādi atšķirībā no dzīvnieku upuriem, kas norādīja uz Jēzus nāvi nākotnē, piedalīšanās Vakarēdienā norāda mums uz to pagātnē. Abos gadījumos simboli norāda mums uz Jēzu pie krusta.

Un tomēr stāsts nebeidzas ar krustu. Kad Jēzus saka mācekļiem, ka Viņš nedzers no vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad Viņš to kopā ar mums dzers Sava Tēva valstībā” (Mat. 26:29), Viņš tiem norāda uz nākotni, uz otro nākšanu un tālāk.

Padomā par Jēzus vārdiem, ka Viņš nedzers no vīnakoka augļiem līdz tai dienai, kad mēs būsime kopā ar Viņu Viņa Tēva valstībā. Ko tas stāsta par tuvību, kāda Viņam būs ar mums? Kā mēs varam jau tagad iemācīties piedzīvot šādu tuvību ar Viņu? _____

_____

Getzemene

Pashā nedēļas laikā pakalnā pie tempļa uz Kidronas ielejas pusi priesteri upurēja tūkstošiem jēru. Jēru asinis tika izlietas uz altāra un tad pa kanālu ieskalotas strautā, kas tecēja cauri Kidronas ielejai. Strauts kļuva sarkans no jēru asinīm. Jēzum un Viņa mācekļiem pa ceļam uz Getzemenes dāru bija jāšķērso šī strauta sarkanie ūdeņi.

Izlasi Mat. 26:36–46. Kāpēc piedzīvojums Getzemenē Jēzum bija tik smags? Kas tur patiesībā notika? _____

Tā nebija fiziska nāve, no kā Jēzus baidījās, kad Viņš lūdza, lai kauss iet Viņam garām. Kauss, no kā Jēzus baidījās, bija atšķirtība no Dieva. Jēzus zināja, ka, lai kļūtu par grēku mūsu dēļ, lai mirtu mūsu vietā, lai iznestu uz Saviem pleciem Dieva dusmas pret grēku, Viņam būs jātiek atšķirtam no Sava Tēva. Dieva svētā likuma pārkāpšana bija tik nopietna, ka tā prasīja vainīgā nāvi. Jēzus nāca tieši tāpēc, lai uzņemtos šo nāvi uz Sevi, lai pasargātu mūs no tās. Tas bija likts uz spēles Jēzum un arī mums.

"Visā pilnībā apzinoties cīņas iznākuma nozīmi, Kristus dvēseli pildīja drausmīgas bailes tikt atšķirtam no Dieva. Sātans Kristum teica, ka, ja Viņš kļūšot par galvotāju grēcīgajai cilvēcei, tad šķiršanās no Dieva varot būt mūžīga. Viņu uzskatīšot par sātana valstībai piederošu, un Viņš nekad vairs nevarēsot būt viens ar Dievu. [...] Drausmīgais mirklis bija klāt, – mirklis, kuram jāizšķir pasaules nākotne. Cilvēces liktenis svārstījās svaru kausos. Kristus vēl varēja atteikties dzert rūgto biķeri, kas patiesībā bija jādzer grēcīgajam cilvēkam. Vēl nebija par vēlu. Viņš varēja noslaucīt asins sviedrus no pieres un atstāt zemes iemītniekus, lai tie iet bojā savos grēkos. Viņš varēja teikt: "Lai grēcinieks pats saņem pelnīto sodu, Es atgriezīšos pie Tēva." Vai Dieva Dēls dzers tik rūgto pazemojuma un nāves moku kausu? Vai Nevainīgais cietīs grēka lāstu, lai glābtu vainīgo?" (E. Vaita "Laikmetu ilgas" 687., 690. lpp.)

Kā Jēzus labprātībai darīt to, ko Viņš mūsu labā izdarīja, vajadzētu ietekmēt ikvienu mūsu dzīves aspektu, īpaši ja runa ir par palīdzēšanu citiem? Kā mēs varam mācīties labāk atspoguļot Jēzus raksturu savā dzīvē? _____

Jūda pārdod savu dvēseli

Cik skumjš ir Jūdas stāsts! Ja viņš būtu nomiris pirms sava pēdējā ceļojuma uz Jeruzālemi, viņš būtu varējis būt starp svētās vēstures visgodājamākajiem varoņiem. Viņa vārdā būtu nosaukti dievnami. Tā vietā viņa vārds uz mūžīgiem laikiem ir saistīts ar nodevību un neuzticību.

Izlasi Jāņa 6:70 un Lūk. 22:3. Kā šie panti palīdz izskaidrot Jūdas rīcību?

Protams, apsūdzēt sātānu tajā, ko Jūda izdarīja, ir viegli, bet tas neatrisina jautājumu. Kas Jūdā bija tāds, kas deva velnam iespēju vadīt viņu pie tādas nodevības? Galu galā ir pat teikts, ka sātans gribēja dabūt savā pusē arī Pēteri (sk. Lūk. 22:31). Tomēr atšķirība noteikti bija tā, ka Jūda atteicās atdot sevi pilnībā Kungam. Viņš droši vien bija pieķēries kādam grēkam, kādam rakstura trūkumam, kas padarīja sātānu spējīgu ieiet viņā un vadīt viņu uz to, ko viņš izdarīja. Šeit mēs atkal redzam, cik spēcīgas var būt brīvās izvēles sekas.

Izlasi Mat. 26:47–50 un 27:1–10. Kādas mācības mums vajadzētu gūt no Jūdas skumjā stāsta?

Mat. 26:47–50 mēs redzam, ka Jūda vada kareivju nodaļu (ap 600 kareivju), kā arī virspriesterus un vecajus. Kāds lielisks varas moments Jūdām! Kad tu uzķer to, ko ļaudis patiešām grib, tad tu iegūsti varenu spēku, kā šajā gadījumā "Iaimējās" Jūdām. Vismaz tik ilgi, kamēr tev ir tas, ko viņi grib, viss šķiet lieliski. Bet, kad ļaudis ir dabūjuši kāroto, tu viņiem vairs neesi vajadzīgs. Dažu stundu laikā Jūda paliks viens, zaudējis pilnīgi visu.

Vēl kāda mācība izklāsta, kam Jūda atdeva savu dvēseli. Trīsdesmit sudraba gabali mūsdienu naudā būtu aptuveni viena vai četru mēnešu alga atkarībā no tā, tieši kādas šīs sudraba monētas bijušas. Pat ja šī summa būtu desmit vai simts reizes lielāka, ko tas viņam maksāja! Un, kā stāstā atklāts, viņš zaudēja pat to. Viņš nebaudīja neko no tā. Tā vietā viņš no meta naudu pie to cilvēku kājām, kas viņam to bija iedevuši. Cik spēcīgs piemērs tam, ka beigās jebkas, kas liek mums novērsties no Jēzus, jebkas, kā dēļ mēs zaudējam savu dvēseli, zaudē savu vērtību, kā tas notika ar šo Jūdas naudu. Jūda bija tik tuvu mūžīgajai dzīvībai. Un tomēr viņš izvēlējās to atmest, pretī nesaņemot neko.

Kāpēc Pēteris aizliedza Jēzu

Jēzus jau iepriekš zināja par Jūdas brīvās gribas lēmumu Viņu nodot, kas ir viena no daudzām ilustrācijām Bībelē, ka tas, ka Dievs iepriekš zina mūsu brīvās izvēles lēmumus, nekādā gadījumā neierobežo šīs izvēles brīvību. Un Viņš zināja ne tikai par Jūdas nodevību, bet arī to, ka Pēteris, neskatoties uz visu viņa bravūru, izšķirošā brīdī bēgs un Viņu aizliegs.

Izlasi Mat. 26:51–75. Kā tu domā, kāpēc Pēteris aizliedza Jēzu? _____

Mums bieži ir uzskats, ka Pēteris aizliedza Jēzu vienkārši tāpēc, ka viņam bija bail. Tomēr Pēteris bija tas (saskaņā ar Jāņa 18:10), kam bija drosme izvilkot zobenu un nostāties pret Romas kareivjiem! Pēteris bija labprātīgs iznākt ārā slavas spožumā, līdz Jēzus viņu apstādināja.

Kas mainījās Pēterī no tā brīža, kad viņš draudīgi vicināja zobenu, un īsu brīdi vēlāk, kad viņš noliedza, ka pazīst Jēzu? Kāpēc viņš teica, ka nav mācekļis? Kāpēc Pēteris saka: "Es to cilvēku nepazīstu!" (Mat. 26:72)?

Varbūt tas bija tāpēc, ka Pēteris saprata: viņš nepazīst šo Vīru, viņš nezina, kāpēc Viņš ir nācis un ko nozīmē Viņa apcietināšana. Tāpēc panikas brīdī viņš noliedza, ka jebkad būtu Viņu pazinis. Varbūt Pēteris noliedza Jēzu, apjauzdams, ka viņš nesaprot, ko Jēzus dara. Viņš padevās, kad redzēja, kādas iespējas, pēc viņa domām, Jēzus palaiž garām. Pēteris vēl joprojām pārāk uzticējās savai personīgajai izpratnei, nevis pilnībā nodevās Jēzum, pat neskatoties uz visām pārsteidzošajām zīmēm, ko viņš bija redzējis, un pat neskatoties uz viņa drosmīgo apliecinājumu, ka viņš tic Jēzum kā Kristum (Mat. 16:16). Pētera noliegumam vajadzētu mums mācīt to, ka visi pasaules brīnumi un zīmes nesaglabās mūsu uzticību Dievam, kamēr mūsu sirdis nebūs pilnībā pakļautas Viņam.

Lūkas ziņojumā trešajā reizē, kad Pēteris noliedza, ka viņš būtu Jēzus mācekļis, Jēzus pats "pagriezies uzlūkoja Pēteri" (Lūk. 22:61). Šis ir vārds "emblepo", kas izmantots, lai aprakstītu veidu, kā Jēzus ieskatījās dziļi Pētera dvēselē, kad viņi pirmo reizi satikās (sk. Jāņa 1:42). Kādu cerību no šī stāsta mēs varam gūt sev, ka Dievs mīl mūs pat tad, kad kļūdāmies, kā tas bija šajā gadījumā ar Pēteri? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

1959. gadā divi gangsteri ielauzās kādā mājā Kanzasā un nogalināja vecākus un divus bērnus pusaudzū vecumā. Pirms tika atrasti noziedznieki, nogalinātā tēva brālis uzrakstīja vēstuli vietējai avīzei: "Sabiedrībā valda liels aizvainojums. Es pat esmu dzirdējis vairāk nekā vienu reizi, ka slepkavas, kad tie tiks atrasti, vajadzētu pakārt tuvākajā kokā. Neļausim sev justies šādi. Noziegums ir izdarīts, un dzīvības atņemšana neko nevar izmainīt. Tā vietā piedosim tā, kā Dievs būtu gribējis, lai mēs darām. Nav pareizi, ka mēs glabājam savā sirdī naidu. Tam, kas to izdarīja, būs ļoti grūti sadzīvot pašam ar sevi. Viņš atradīs sirdsmieru tikai tad, kad būs gājis pie Dieva pēc piedošanas. Nestāvēsim tam ceļā, bet tā vietā lūgsim, lai viņš var atrast šo mieru." (Truman Capote, *In Cold Blood* (New York: Modern Library, 2013) p. 124)

Noliekot malā jautājumu par lielo sodu, mēs varam šeit redzēt spēcīgu izteiksmi tai žēlastībai, ko Kristus piedāvā mums visiem. Pat pēc Pētera nepiedodamās noliegšanas Kristus viņam piedeva un uzticēja dvēseļu mantošanas darbu. "Pēteris bija tikko paziņojis, ka nepazīst Jēzu, bet viņš tagad ar rūgtumu saprata, cik labi Kungs viņu pazina un cik precīzi Viņš bija lasījis viņa sirdi, kuras neīstums nebija pazīstams pat viņam pašam." (E. Vaita "Laikmetu ilgās" 713. lpp.) Viņš zināja, kas ir Pēterī, pat pirms Pēteris pats to saprata. Un tomēr Viņa mīlestība un žēlastība palika nemainīga, neskatoties uz to, ka Pēterim nebija neviena cita, ko apsūdzēt, kā tikai viņš pats. Saskarsmē ar cilvēkiem, kas piejauj līdzīgas kļūdas, cik svarīgi ir mācīties parādīt viņiem žēlastību, tieši tāpat, kā mēs būtu gribējuši, lai izturas pret mums!

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. "Katrs atgriešanās stāsts," raksta Klaivs Steiplss Lūiss, "ir stāsts par svētītu sakāvi". Ko tas nozīmē? Vai tu esi piedzīvojis šo "sakāvi"? Kurš ir sakautais, un kurš uzvar?

2. Getzemenē Jēzus lūdz, lai šis biķeris iet Viņam garām, bet tikai tad, ja "tas ir iespējams". Ko gan tas citu pasaka, ja ne to, ka Jēzum ir jāatdod dzīvība, lai glābtu cilvēci? Kāpēc? Kāpēc Jēzus nāve bija absolūti nepieciešama? Kāpēc Dievs nevarēja atrast citu veidu, kā atrisināt grēka problēmu lielajā cīņā?